

РЕШЕНИЕ

№ 731

гр. Пловдив, 31.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анна Ив. Иванова

Членове: Радослав П. Радев
Иван Ал. Анастасов

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Анна Ив. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20225300500916 по описа за 2022 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е от „ПРОФИЛИНК” ООД, ЕИК: ***** чрез адв.М.Т. решение №482 от 15.02.2022 г. по гр.д. №15316/2021 г. по описа на Пловдивския РС, 1 гр.с., с което е осъдено да заплати на ИВ. П. Б., ЕГН ***** сумата от **6 434,16 лева обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ** в размер на шест брутни месечни заплати, дължимо поради прекратяване на трудовото правоотношение след придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със **законната лихва върху сумата от 6434,16 лева, считано от** датата на подаването на исковата молба – 29.09.2021г. до окончателното плащане на дължимата сума, както и направените по делото разноски в размер на 600лева платено адв. възнаграждение, 257,37 лв.- ДТ,80 лв.-за ССЕ. Като излага оплаквания за неправилност и незаконосъобразност, с искане за отмяна и за постановяване на друго решение, с което исковите да се отхвърлят. Претендира разноски.

Въззиваемата страна - И. П. Б., ЕГН ***** чрез адв.И.П. оспорва жалбата. Претендира разноски.

Пловдивският окръжен съд, 14 граждански състав, като прецени данните по делото, намира следното:

Жалбата е допустима, подадена е от надлежна страна в законния срок.

Иск с пр. осн.чл. 222,ал.3 КТи чл.86 ЗЗД, предявени на 29.09.2021 г.

Ищецът твърди, че е бил в трудово правоотношение с ответника по трудов договор на длъжността „*****”; ТПО било прекратено със заповед №1476 на 18.08.2021 г. поради съкращаване в щата; към момента на прекратяване на ТПО имал трудов стаж за прослужено време при ответника – 11г,5мес. и 21 дни; тъй като е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, претендира на осн.чл.222,ал.3 КТ обезщетение в размер на 6 брутни РЗ, ведно със лихва за забава, считано от подаване на ИМ, евентуално претендира да му бъдат изплатени 2 брутни РЗ, които суми претендира да бъде осъден ответника да му заплати ведно с обезщетение за забава върху главницата от подаване на ИМ до окончателното плащане.

Въззивникът – ответник в първата инстанция е–оспорил исковете; във въззивната жалба са изложени оплаквания, че решението е неправилно, тъй като не дължи заплащане на претендираното обезщетение от ищеца, като навежда доводите, че правото на Б. да получава пенсия е възникнало на 17.2.2017 г.;че РС не е разгледал наличието на две самостоятелни трудови правоотношения по трудов договор от м. 2. 2010 г. до 31.5.2017 г. и трудов договор от 1.6.2017 г. до 22.8.2021 г., не е отчетен моментът, към който Б. е придобил правото на пенсия, а именно на 17.2.2017 г.; Дължимостта на обезщетението не е обосновано от упражняване на право на пенсия, а само на придобиването на това право, в който смисъл се цитира съдебна практика на ВКС; Счита, че моментът, към който гратификационното обезщетение е станало изискуемо, е моментът на прекратяване на трудовия договор на 1.6.2017 г., към който работникът е имал общ трудов стаж 7 години 3 месеца и 29 дни, поради което е следвало да му се изплати обезщетение в размер на две брутни трудови възнаграждения. Искане се да се отмени решението на РС и да се отхвърлят изцяло предявените искове на основание чл. 222, ал. 3 КТ, претендира за разноси., прави възражение за изтекла погасителна давност, по което счита, че РС не е изложил мотиви.

В отговора на ВЖ въззиваемият счита решението за правилно и законосъобразно, въззивната жалба за неоснователна и се иска да бъде оставена без уважение. Изложени са доводи, че съдът се е произнесъл по наведеното възражение за изтекла погасителна давност и че същото е неоснователно. Началният момент на погасителната давност не е 1.6.2017 г., тъй като едновременно със заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение от 1.6.2017 г. на същия ден е подписан трудов договор от същата дата, поради което счита, че не е прекратено трудовото отношение, а подписаният нов трудов договор има характер на допълнително споразумение, тъй като на практика се запазват всички елементи на правоотношението както длъжност, характер на работа, а единствената промяна била в часовете на положения труд и размера на възнаграждението. Искане се потвърждаване на решението.

По направените доводи и оплаквания, ПОС намира следното:

От представените по делото доказателства се установява, че между страните е имало сключен трудов договор от 01.02.2010 г., който е прекратен по взаимно съгласие,

считано от 01.06.2017г. и трудов договор от 01.06.2017г. , прекратен на 23.08.2012г. поради съкращаване в щата; от трудовата книжка на ищеца е видно, че Б. има над 10 год.стаж при „Профилинк“ООД; от разпореждане от 17.02.2017г. от НОИ-*** /л.6 от д.РС/ е видно, че ищецът е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст и такава му е отпусната от 17.02.2017г.

От подписаните трудови договори е видно, че след прекратяване на тр.договор на 01.06.2017 г. веднага на същата дата между същите страни е подписан нов трудов договор на същата длъжност, също за неопределено време, но на 4 часа и с друго заплащане. Затова в трудовата книжка на ищеца е записано, че на 01.06.2017г. той е бил „преназначен“. Т.е., видно е, че във второто споразумение са запазени по-голямата част от елементите на ТПО от 2010 г., поради което ПОС възприема довода на въззиваемия, че вторият трудов договор има характер на допълнително споразумение, оформено чрез прекратяване на първия и подписване на втория трудов договор. ПОС намира за неоснователено възражението на въззивника за погасяване на иска по давност, тъй като 3-годишната давност по чл.358,ал.1,т.3 КТ е започнала да тече след прекратяване на трудовия договор от 23.08.2021г., считано от деня, в който по вземането е трябвало да се извърши плащането по надлежния ред – чл.358, ал.2 ,т.2 от КТ, а съгласно чл.228,ал.3 КТ – обезщетенията по чл.222,ал.3 КТ дължими при прекратяване на ТПО, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през които ТПО е било прекратено, от което следва, че към момента на подаване на ИМ – 29.09.2021г. – давността не е изтекла.

Съгласно чл.222,ал.3 КТ /ред.ДВ,бр.107/2020г./, при прекратяване на ТПО след като работникът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му ТВ за срок от 6 месеца ако е придобил при същия работодател 10 г. трудов стаж през последните 20 г.

Правилно РС е приложил тази хипотеза като е приел, че Б. има 11г, 5мес. и 21 дни трудов стаж при въззивника.

Ето защо искът по чл.222,ал.3 КТ КТ е основателен и доказан в посочения от вещото лице З. М. размер от 6434,16лв.- 6 brutни РЗ – заключение 13.01.2022г., което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено. Като е уважил исковете в тези размери, първостепенният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се потвърди.

Неснователността на въззивната жалба обосновава отговорността на въззивника за разносните на въззиваемия пред ПОС. Такива се присъждат в размер на 600 лв.- платен адвокатски хонорар.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №482 от 15.02.2022 г. по гр.д. №15316/2021 г. по описа на
Пловдивския РС, 1 гр.с.

ОСЪЖДА „ПРОФИЛИНК” ООД, ЕИК: ***** да заплати на И. П. Б., ЕГН
***** направените по делото разноси в размер на **600лева -платено адв.**
възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____